

ΚΑΛΕΝΤ ΧΟΣΕΪΝΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΧΑΡΤΑΕΤΟΙ ΠΑΝΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΠΟΛΗ
ΚΑΙ
ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΗΛΙΩΝ

ΚΑΙ ΤΑ ΒΟΥΝΑ ΜΙΛΗΣΑΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: AND THE MOUNTAINS ECHOED

Από τις Εκδόσεις Riverhead Books, Νέα Υόρκη 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Και τα βουνά μίλησαν**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Khaled Hosseini

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αργυρώ Μαντόγλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

© Khaled Hosseini and Roya Hosseini, as Trustees
of The Khaled and Roya Hosseini Family Charitable Remainder
Unitrust No. 2 dated February 29, 2012

All rights reserved.

© Πουήματος Τζελαλεντίν Ρουμί στην αγγλική γλώσσα: Coleman Barks

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Zurijeta/www.shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2014, 7.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0538-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΚΑΛΕΝΤ
ΧΟΣΕΪΝΙ

ΚΑΙ ΤΑ ΒΟΥΝΑ
ΜΙΛΗΣΑΝ

*Μετάφραση:
Αργυρώ Μαντόγλου*

*Το βιβλίο αυτό αφιερώνεται στον Χάρις
και στον Φαράχ, το νουρ των ματιών μου,
και στον πατέρα μου που θα ήταν περήφανος*

Στην Ελέιν

*Πέρα μακριά από τις ιδέες
του πράττειν το λάθος ή το σωστό
υπάρχει ένα άλλο πεδίο.
Εκεί θα σε συναντήσω.*

Τζελαλεντίν Ρουμί, 13ος αιώνας

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 1952

Να 'μαστε λοιπόν. Ζητήσατε μια ιστορία και θα σας την αφηγηθώ. Αλλά μόνο μία. Μη μου ζητήσει κάποιος από τους δυο σας κι άλλη. Είναι αργά και έχουμε μακρύ ταξίδι μπροστά μας, Παρί, εσύ κι εγώ. Πρέπει να κοιμηθείτε απόψε. Και εσύ, επίσης, Αμπντουλάχ. Βασίζομαι πάνω σου, αγόρι μου, για όσο καιρό θα λείψουμε η αδελφή σου κι εγώ. Το ίδιο και η μητέρα σου. Λοιπόν. Μια ιστορία. Ακούστε εσείς οι δυο, ακούστε προσεκτικά. Και μη με διακόψετε.

»Μια φορά κι έναν καιρό, την εποχή που οι δράκοι, τα τζίνια και οι γίγαντες περιφέρονταν στη χώρα, ζούσε ένας γεωργός που τον έλεγαν Μπάμπα Αγιούμπ. Ζούσε με την οικογένειά του σε ένα μικρό χωριό με το όνομα Μαϊντάν Σαμπζ. Ο Μπάμπα Αγιούμπ είχε πολλά στόματα να θρέψει και έβλεπε τη ζωή του να χάνεται στη σκληρή δουλειά. Δούλευε ολημερίς, από το ξημέρωμα μέχρι τη δύση του ήλιου, όργωνε το χωράφι του, έσκαβε τη γη και φρόντιζε τα ισχνά φιστικόδεντρά του. Κάθε ώρα της ημέρας, τον έβλεπες σκυφτό στο χωράφι του, φαινόταν μόνο η καμπύλη της πλάτης του, ένα κυρτό ταλαντευόμενο δρεπάνι. Τα χέρια του, που ήταν πάντοτε γεμάτα κάλους, συχνά αιμορραγού-

σαν και κάθε νύχτα τον έπαιρνε ο ύπνος αμέσως μόλις ακουμπούσε το μάγουλό του στο προσκεφάλι.

»Πρέπει να προσθέσω πως δεν ήταν ο μόνος. Η ζωή στο Μαϊντάν Σαμπζ ήταν σκληρή για όλους τους κατοίκους. Υπήρχαν άλλα πιο προνομιούχα χωριά στον βορρά, στις κοιλάδες, με τα οπωροφόρα δέντρα, τα λουλούδια, το ευχάριστο αεράκι και τα ποτάμια με δροσερό, καθαρό νερό. Αλλά το Μαϊντάν Σαμπζ, ή αλλιώς Πράσινο Λιβάδι, ήταν ένας έρημος τόπος και δεν είχε τίποτα κοινό με την εικόνα που συνειρμικά προκαλούσε το όνομά του. Ήταν χτισμένο σε μια επίπεδη, άνυδρη πεδιάδα, κυκλωμένο από μια κακοτράχαλη οροσειρά. Ο αέρας ήταν καυτός και έφερνε όλη τη σκόνη στα μάτια σου. Η άντληση νερού ήταν ένας καθημερινός αγώνας επειδή η στάθμη του, ακόμη και στα βαθιά πηγάδια του χωριού, όλο και χαμήλωνε. Φυσικά υπήρχε ένα ποτάμι, αλλά οι χωρικοί έπρεπε να αντέξουν μισή μέρα περπάτημα για να φθάσουν μέχρι εκεί, και το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου έβρισκαν τα νερά του λασπωμένα. Τώρα, έπειτα από δέκα χρόνια ξηρασίας, το ποτάμι ήταν πλέον ρηχό. Με άλλα λόγια, οι κάτοικοι του Μαϊντάν Σαμπζ δούλευαν δυο φορές πιο σκληρά προκειμένου να εξασφαλίσουν μια πενιχρή διαβίωση.

»Παρ' όλα αυτά, ο Μπάμπα Αγιούμπ θεωρούσε τον εαυτό του τυχερό επειδή, πάνω απ' όλα, είχε μια οικογένεια που λάτρευε. Αγαπούσε τη γυναίκα του και ποτέ δεν ύψωνε τον τόνο της φωνής του όταν της μιλούσε, πόσο μάλλον το χέρι του. Σεβόταν τη γνώμη της και αντλούσε πραγματική ευχαρίστηση από τη συντροφιά της. Όσον αφορά τα παιδιά, είχε ευλογηθεί με τόσα όσα τα δάχτυλα του ενός χεριού –τρεις γιους και δυο κόρες– και τα αγαπούσε πολύ. Οι κόρες του ήταν φιλότιμες, ευγενικές, και γενικά είχαν καλό χαρακτήρα και καλή φήμη. Στους γιους του είχε ήδη διδάξει την αξία της τιμότητας, του θάρρους, της φιλίας, της σκληρής εργασίας χωρίς βαρυγκόμες. Τον υπάκουαν

—όπως όφειλαν να κάνουν οι καλοί γιοι— και βοηθούσαν τον πατέρα τους στα χωράφια.

»Παρότι ο Μπάμπα Αγιούμπ αγαπούσε όλα τα παιδιά του, έτρεφε κρυφά μια ιδιαίτερη αγάπη για ένα απ' αυτά, το μικρότερο, τον Κουáis, που ήταν τριών χρόνων. Ο Κουáis ήταν ένα αγοράκι με σκούρα γαλανά μάτια. Γοήτευε τους πάντες με το πονηρό γελάκι του. Ήταν επίσης από τα παιδιά που είχαν υπερβολική ενέργεια, σε βαθμό που στράγγιζε την ενέργεια όλων των άλλων. Όταν έμαθε να περπατάει, χαιρόταν τόσο πολύ που δε σταματούσε όλη τη μέρα, και ύστερα, άρχισε να κάνει το ίδιο και στον ύπνο του το βράδυ, κι αυτό ήταν ανησυχητικό. Υπνοβατούσε, έβγαινε από το χαμόσπιτο και περιπλανιόταν στη φεγγαρόλουστη νυχτιά. Ήταν φυσικό οι γονείς του να ανησυχήσουν. Αν έπεφτε στο πηγάδι, αν χανόταν ή, ακόμη χειρότερα, αν του επιτίθετο κάποιο από τα πλάσματα που παραμόνευαν στους βάλτους τη νύχτα; Δοκίμασαν πολλά γιατρικά, αλλά κανένα δε λειτούργησε. Στο τέλος, ο Μπάμπα Αγιούμπ βρήκε μια απλή λύση. Έβγαλε ένα μικρό κουδούνι από τον λαιμό μιας από τις κασίδες του και την κρέμασε γύρω από τον λαιμό του παιδιού. Έτσι, αν ο Κουáis σηκωνόταν τη νύχτα, κάποιος θα ξυπνούσε από το κουδούνι. Η υπνοβασία σταμάτησε ύστερα από λίγο καιρό, αλλά ο Κουáis συνήθισε το κουδούνι και αρνιόταν να το αποχωριστεί. Και παρότι ήταν πλέον άχρηστο, παρέμεινε δεμένο στο σχοινί γύρω από τον λαιμό του αγοριού. Όταν ο Μπάμπα Αγιούμπ επέστρεφε στο σπίτι μετά τη δουλειά, έπινε το τσάι του, κοίταζε τη φαμίλια του και ονειρευόταν τη μέρα που όλα τα παιδιά του θα ήταν παντρεμένα και θα είχαν τα δικά τους παιδιά, κι εκείνος θα ήταν ένας περήφανος πατριάρχης μιας ακόμη μεγαλύτερης οικογένειας.

»Όμως, Αμπντουλάχ και Παρί, οι μέρες της ευτυχίας έφθασαν στο τέλος τους. Κι αυτό συνέβη τη μέρα που ο δράκος ήρθε στο Μαϊντάν Σαμπζ. Κατέβηκε από τα βουνά και, καθώς πλη-

οίαζε το χωριό, η γη άρχισε να σείεται σε κάθε βήμα του. Οι χωρικοί πέταξαν τα φτυάρια και τις τσάπες τους και σκόρπισαν. Αμπαρώθηκαν στα σπίτια τους και σφιχταγκαλιάστηκαν. Όταν οι εκκωφαντικοί ήχοι από τα βήματα του δράκου σταμάτησαν, ο ουρανός του Μαϊντάν Σαμπζ σκοτείνιασε από τη σκιά του. Κάποιοι είπαν πως καμπυλωτά κέρατα ξεφύτρωναν από το κεφάλι του και πως ατίθασα μαύρα μαλλιά σκέπαζαν τους ώμους και τη δυνατή ουρά του. Είπαν πως τα μάτια του ήταν κατακόκκινα και πετούσαν σπίθες. Κανένas δεν ήξερε με βεβαιότητα, τουλάχιστον κανένas ζωντανός, όπως καταλαβαίνετε· ο δράκος καταβρόχθιζε επιτόπου όσους τολμούσαν να του ρίξουν έστω και μια ματιά. Και γνωρίζοντας αυτό οι χωρικοί θεώρησαν φρόνιμο να μη σηκώσουν το βλέμμα τους από τη γη.

»Όλοι στο χωριό ήξεραν τον λόγο που είχε έρθει ο δράκος. Είχαν ακούσει τις φήμες για τις επισκέψεις του σε άλλα χωριά και απορούσαν που το Μαϊντάν Σαμπζ είχε για τόσο καιρό διαφύγει από την προσοχή του. Ίσως, έλεγαν, η φτωχική και περιορισμένη ζωή τους στο Μαϊντάν Σαμπζ να είχε λειτουργήσει υπέρ τους, καθώς τα παιδιά τους δεν ήταν τόσο καλοθρεμμένα, δεν είχαν και πολύ κρέας πάνω τους. Αλλά τώρα πια η τύχη τούς είχε εγκαταλείψει.

»Το Μαϊντάν Σαμπζ έτρεμε και περίμενε με κομμένη την ανάσα. Οι οικογένειες προσεύχονταν να προσπεράσει ο δράκος το σπίτι τους, καθώς γνώριζαν πως, αν ο δράκος χτυπούσε τη στέγη τους, θα ήταν αναγκασμένοι να δώσουν ένα από τα παιδιά τους. Ο δράκος τότε θα έριχνε το παιδί στον σάκο, θα το φόρτωνε στον έναν ώμο του και θα έπαιρνε τον δρόμο της επιστροφής. Ποτέ κανένas δε θα ξανάβλεπε το κακόμοιρο παιδί. Και αν κάποια οικογένεια αρνιόταν, τότε ο δράκος θα έπαιρνε όλα τα παιδιά της.

»Και πού τα πήγαινε ο δράκος τα παιδιά; Τα πήγαινε στο κάστρο του, που δέσποζε σε ένα απόκρημνο βουνό. Το κάστρο του

δράκου ήταν πολύ μακριά από το Μαϊντάν Σαμπζ. Κοιλάδες, κάμποσες έρημοι και δυο οροσειρές έπρεπε να διανύσει κάποιος για να το φτάσει. Και ποιος λογικός άνθρωπος θα έκανε τέτοιο πράγμα, όταν το μόνο σίγουρο ήταν πως θα έβρισκε τον θάνατο; Έλεγαν πως το κάστρο ήταν γεμάτο μπουντρούμια, με μπαλτάδες να κρέμονται στους τοίχους και τσιγκέλια στο ταβάνι για το κρέας. Έλεγαν πως υπήρχαν γιγάντιες σουβλές και λάκκοι με φωτιά. Έλεγαν πως, αν έπιανε κάποιον καταπατητή, ο δράκος αμέσως ξεπερνούσε την αποστροφή του για το κρέας των ενηλίκων.

»Υποθέτω πως αντιλαμβάνεστε ποια στέγη χτύπησε ο δράκος. Μόλις ο Μπάμπα Αγιούμπ άκουσε το χτύπημα, άφησε να του ξεφύγει από τα χείλη μια εναγώνια κραυγή, η δε γυναίκα του πάγωσε. Τα παιδιά έκλαιγαν από τον τρόμο και την απελπισία, επειδή γνώριζαν πως ο χαμός ενός εξ αυτών ήταν πλέον βέβαιος. Η οικογένεια είχε προθεσμία μέχρι το επόμενο πρωί για να κάνει την προσφορά της.

»Τι να σας πω για το μαρτύριο που πέρασαν ο Μπάμπα Αγιούμπ και η γυναίκα του εκείνο το βράδυ. Κανένας γονιός δεν πρέπει να αναγκάζεται να κάνει τέτοια επιλογή. Κρυφά από τα παιδιά τους, ο Μπάμπα Αγιούμπ και η σύζυγός του συζητούσαν για το τι έπρεπε να κάνουν. Μιλούσαν κι οδύρονταν, μιλούσαν κι οδύρονταν. Όλη νύχτα πηγαиноέρχονταν απελπισμένοι, το ξημέρωμα πλησίαζε και εκείνοι ακόμη δεν είχαν καταλήξει σε κάποια απόφαση – και ίσως αυτό να ήθελε κι ο δράκος, καθώς η αναποφασιστικότητά τους θα του επέτρεπε να πάρει πέντε παιδιά αντί για ένα. Στο τέλος, ο Μπάμπα Αγιούμπ μάζεψε έξω από το σπίτι πέντε πέτρες ίδιου μεγέθους και σχήματος. Πάνω σε καθεμιά από αυτές χάραξε το όνομα ενός παιδιού και στη συνέχεια έριξε τις πέτρες σε ένα σακούλι. Όταν έτεινε το σακούλι στη γυναίκα του, εκείνη τραβήχτηκε μακριά λες και το σακούλι περιείχε κάποιο δηλητηριώδες φίδι.

»“Δεν μπορώ να το κάνω”, είπε στον άντρα της, κουνώντας το κεφάλι. “Δεν μπορώ να διαλέξω εγώ. Δεν το αντέχω”.

»“Ούτε κι εγώ το αντέχω”, άρχισε να λέει ο Μπάμπα Αγιούμπ, αλλά είδε μέσα από το παράθυρο πως ο ήλιος σε λίγο θα ανέτελλε πάνω από τους λόφους. Ο χρόνος τελείωνε. Κοίταξε θλιμμένα τα πέντε παιδιά του. Ένα δάχτυλο έπρεπε να κοπεί για να σωθεί το χέρι. Έκλεισε τα μάτια και τράβηξε μια πέτρα από το σακούλι.

»Υποθέτω πως μαντεύετε ποια πέτρα έτυχε να διαλέξει ο Μπάμπα Αγιούμπ. Όταν είδε το όνομα πάνω της, σήκωσε το κεφάλι του ψηλά και άφησε να του ξεφύγει μια κραυγή. Με τσακισμένη την καρδιά, πήρε τον μικρότερο γιο του στην αγκαλιά, και ο Κουάις, που είχε τυφλή εμπιστοσύνη στον πατέρα του, τύλιξε με χαρά τα χέρια του γύρω από τον λαιμό του Μπάμπα Αγιούμπ. Τη στιγμή όμως που ο πατέρας του τον άφησε έξω από το σπίτι και έκλεισε την πόρτα, τότε το παιδί συνειδητοποίησε τι συνέβαινε. Ο Μπάμπα Αγιούμπ παρέμεινε όρθιος, με τα μάτια κλειστά, τα δάκρυα να κυλούν από τα δυο του μάτια, την πλάτη ακουμπισμένη στην πόρτα, την ώρα που ο λατρεμένος του Κουάις κοπανούσε τις μικρές του γροθιές πάνω της, φωνάζοντας στον πατέρα του να του ανοίξει να μπει στο σπίτι, και εκείνος ψιθύριζε: «Συγχώρεσέ με, συγχώρεσέ με», καθώς η γη σειόταν από τα βήματα του δράκου. Ο γιος του στρίγκλιζε και η γη σείστηκε ξανά και ξανά, καθώς ο δράκος απομακρυνόταν από το Μαϊντάν Σαμπζ, μέχρι που στο τέλος το άφησε πίσω του κι η γη σταθεροποιήθηκε και έπεσε παντού σιωπή, αλλά ο Μπάμπα Αγιούμπ συνέχιζε να κλαίει και να ζητάει συγχώρεση από τον Κουάις.

»Αμπντουλάχ, η αδελφή σου αποκοιμήθηκε. Σκέπασε τα πόδια της με την κουβέρτα. Έτσι μπράβο. Ωραία. Ίσως πρέπει να σταματήσω τώρα. Όχι; Θέλεις να συνεχίσω; Είσαι σίγουρος, αγόρι μου; Εντάξει.

»Πού είχα μείνει; Α, ναι. Ακολούθησε μια περίοδος πένθους

σαράντα ημερών. Καθημερινά, οι γείτονες μαγείρευαν για την οικογένεια και αγρυπνούσαν μαζί τους. Οι άνθρωποι τους έφερναν όποια προσφορά μπορούσαν – τσάι, γλυκά, ψωμί, αμύγδαλα – μαζί με τα συλλυπητήρια και τη συμπαράστασή τους. Ο Μπάμπα Αγιούμπ μετά δυσκολίας κατόρθωνε να ψελλίσει ένα ευχαριστώ. Καθόταν σε μια γωνία κι έκλαιγε, έχυνε ποταμούς δακρύων από τα δυο του μάτια σαν να σκόπευε να βάλει τέλος και στην ξηρασία του χωριού. Ούτε στον χειρότερο εχθρό σου δε θα ευχόσουν τέτοιο πόνο, τέτοιο βασανιστήριο.

»Πέρασαν κάμποσα χρόνια. Η ξηρασία συνεχιζόταν, και το Μαϊντάν Σαμπζ έπεσε σε ακόμη χειρότερη ένδεια. Αρκετά παιδιά πέθαναν από δίψα στην κούνια τους. Στα πηγάδια η στάθμη του νερού χαμήλωσε κι άλλο και το ποτάμι στέρεψε, αντίθετα με τον καημό του Μπάμπα Αγιούμπ, που κάθε μέρα που περνούσε ο πόνος του όλο και ξεχειλίζει. Ήταν πλέον άχρηστος για την οικογένειά του. Δε δούλευε, δεν προσευχόταν, έτρωγε ελάχιστα. Η γυναίκα και τα παιδιά του τον παρακαλούσαν αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Οι εναπομείναντες γιοι του αναγκάστηκαν να αναλάβουν τη δουλειά του, επειδή ο Μπάμπα Αγιούμπ δεν έκανε πλέον τίποτα, πέρα από το να κάθεται στην άκρη του χωραφιού του, μια μοναχική, τραγική φιγούρα που κοίταζε προς το μέρος των βουνών. Σταμάτησε να μιλάει στους συγχωριανούς του επειδή νόμιζε πως μουρμούριζαν διάφορα πίσω από την πλάτη του. Έλεγαν πως ήταν δειλός που έδωσε με τη θέλησή του τον γιο του. Πως ήταν ακατάλληλος για πατέρας. Ένας αληθινός πατέρας θα πάλευε με τον δράκο. Θα πέθαινε υπερασπιζόμενος την οικογένειά του.

»Αυτό το ανέφερε στη γυναίκα του ένα βράδυ.

»“Δε λένε τέτοια πράγματα”, απάντησε η γυναίκα του. “Κα- νένας δε σε θεωρεί δειλό”.

»“Τους ακούω”, της είπε.

»“Τη δική σου φωνή ακούς, άντρα μου”, του είπε εκείνη. Και

δεν του είπε λέξη για όσα οι συγχωριανοί του ψιθύριζαν πίσω από την πλάτη του. Δεν του είπε ότι έλεγαν πως είχε μάλλον τρελαθεί.

»Και μια μέρα επιβεβαίωσε την υποψία τους. Σηκώθηκε χαράματα. Χωρίς να ξυπνήσει τη γυναίκα και τα παιδιά του, έχωσε λίγα κομμάτια ψωμί στο σακούλι του, φόρεσε τα παπούτσια του, έδεσε το δρεπάνι του με το μακρύ στειλιάρι γύρω από τη μέση κι αναχώρησε.

»Περπάτησε πολλές, πάρα πολλές μέρες. Περπατούσε μέχρι που ο ήλιος γινόταν μια αμυδρή κόκκινη λάμψη στο βάθος. Τις νύχτες κοιμόταν σε σπηλιές, ενώ έξω ο αέρας λυσομανούσε, ή κοιμόταν πλάι σε ποτάμια, κάτω από δέντρα και ανάμεσα σε βράχους. Έτρωγε το ψωμί του, και έπειτα έτρωγε ό,τι έβρισκε: άγρια βατόμουρα, μανιτάρια, ψάρια που έπιανε με τα χέρια του από ρυάκια. Υπήρχαν και μέρες που δεν έτρωγε τίποτα. Αλλά συνέχιζε να προχωράει. Όταν κάποιοι περαστικοί τον ρωτούσαν πού πήγαινε, τους έλεγε, και τότε άλλοι γελούσαν, άλλοι απομακρύνονταν βιαστικά από φόβο πως ήταν τρελός, και κάποιοι προσεύχονταν για λογαριασμό του – όσοι είχαν χάσει κάποιο παιδί από τον δράκο. Ο Μπάμπα Αγιούμπ προχωρούσε με το κεφάλι σκυφτό. Όταν τα παπούτσια του διαλύθηκαν, τα έδεσε με σχοινιά στα πόδια του και, όταν σκίστηκαν και τα σχοινιά, συνέχισε να προχωράει ξυπόλυτος. Κι έτσι ταξίδεψε, έτσι πέρασε ερήμους, κοιλάδες και βουνά.

»Και έφθασε επιτέλους στο βουνό όπου βρισκόταν το κάστρο του δράκου. Ήταν τόσο ανυπόμονος να εκπληρώσει την αποστολή του που δε σταμάτησε να ξεκουραστεί και άρχισε αμέσως να σκαρφαλώνει. Τα ρούχα του ήταν κουρελιασμένα, τα πόδια του ματωμένα, τα μαλλιά του καλυμμένα από τη σκόνη αλλά η απόφασή του αμετακίνητη. Τα μυτερά βράχια έσκιζαν τις φτέρνες του. Γεράκια τσιμπούσαν τα μάγουλά του όταν περνούσε από τη φωλιά τους. Άγριες ριπές του ανέμου παραλίγο να τον ρί-

ξουν κάτω από τη βουνοπλαγιά. Αλλά εκείνος συνέχισε να ανεβαίνει, να περνάει τους βράχους, μέχρι που στο τέλος στάθηκε μπροστά στις γιγάντιες πύλες του κάστρου του δράκου.

»“Ποιος τολμάει;” ήχησε η φωνή του δράκου όταν ο Μπάμπα Αγιούμπ πέταξε μια πέτρα στις πύλες.

»Ο Μπάμπα Αγιούμπ δήλωσε το όνομά του. “Έρχομαι από το χωριό του Μαϊντάν Σαμπζ”, είπε.

»“Θέλεις να πεθάνεις; Σίγουρα αυτό πρέπει να θέλεις για να έρχεσαι εδώ, στο σπίτι μου, και να με ενοχλείς. Τι δουλειά έχεις εδώ πέρα;”

»“Ήρθα για να σε σκοτώσω”.

»Ακολούθησε μια παύση από την πίσω πλευρά της πύλης. Έπειτα οι πύλες άνοιξαν τρίζοντας, και όρθιος εκεί στεκόταν ο δράκος, απειλητικός ορθωνόταν πάνω από τον Μπάμπα Αγιούμπ με όλη την επιβλητική του ακτινοβολία.

»“Αλήθεια;” ακούστηκε μια φωνή δυνατή σαν κεραυνός.

»“Όντως”, είπε ο Μπάμπα Αγιούμπ. “Κάποιος από εμάς τους δυο θα πεθάνει σήμερα”.

»Για μια στιγμή φάνηκε πως ο δράκος θα άρπαζε τον Μπάμπα Αγιούμπ και θα τον καταβρόχθιζε σε μια μπουκιά με τα τρομακτικά και αιχμηρά σαν σιλέτα δόντια του. Αλλά κάτι έκανε το πλάσμα να διστάσει, τα μάτια του στένεψαν. Ίσως να ήταν η τρέλα που διέκρινε στα λόγια του γέρου. Ίσως η εμφάνιση του γέρου: τα κουρέλια του, το γεμάτο αίματα πρόσωπό του, η σκότη που τον κάλυπτε ολόκληρο, οι ανοιχτές πληγές στο δέρμα του. Ή ίσως να ήταν το γεγονός πως ο δράκος δε διέκρινε ίχνος φόβου στα μάτια του.

»“Από πού είπες πως έρχεσαι;”

»“Από το Μαϊντάν Σαμπζ”, αποκρίθηκε ο Μπάμπα Αγιούμπ.

»“Πρέπει να είναι μακριά αυτό το Μαϊντάν Σαμπζ, αν κρίνω από την εμφάνισή σου”.

»“Δεν ήρθα μέχρι εδώ για κουβεντούλα. Ήρθα εδώ για να...”

»Ο δράκος σήκωσε ένα γαντοφορεμένο χέρι. “Ωστε έτσι λοιπόν. Ήρθες εδώ για να με σκοτώσεις. Το ξέρω. Αλλά σίγουρα μου δίνεις το περιθώριο να πω δυο λόγια πριν από το τέλος μου”.

»“Πολύ καλά”, είπε ο Μπάμπα Αγιούμπ. “Αλλά μόνο δυο λόγια”.

»“Σ’ ευχαριστώ”. Ο δράκος χαμογέλασε. “Μπορώ να σε ρωτήσω τι κακό σου έχω κάνει και μου αξίζει να πεθάνω;”

»“Μου πήρες τον μικρότερο γιο μου”, απάντησε ο Μπάμπα Αγιούμπ. “Ήταν ό,τι αγαπούσα περισσότερο σ’ αυτόν τον κόσμο”.

»Ο δράκος γρύλισε και χτύπησε το σαγόνι του. “Έχω πάρει πολλά παιδιά από πολλούς πατεράδες”, παραδέχτηκε.

»Ο Μπάμπα Αγιούμπ τράβηξε το δρεπάνι του θυμωμένα. “Τότε θα πάρω εκδίκηση και για λογαριασμό τους”.

»“Πρέπει να ομολογήσω πως θαυμάζω το κουράγιο σου”.

»“Δεν έχεις ιδέα από κουράγιο”, είπε ο Μπάμπα Αγιούμπ. “Το κουράγιο υπάρχει όταν κάτι διακυβεύεται. Εγώ ήρθα εδώ μην έχοντας τίποτα να χάσω”.

»“Έχεις τη ζωή σου και μπορεί να τη χάσεις”, είπε ο δράκος.

»“Μου την έχεις ήδη πάρει”.

»Ο δράκος γρύλισε ξανά και μελέτησε τον Μπάμπα Αγιούμπ εξεταστικά. Έπειτα από λίγο είπε: “Πολύ καλά, λοιπόν. Δέχομαι να μονομαχήσουμε. Αλλά πρώτα σου ζητώ να με ακολουθήσεις”.

»“Γρήγορα”, είπε ο Μπάμπα Αγιούμπ. “Η υπομονή μου εξαντλήθηκε”. Αλλά ο δράκος προχωρούσε ήδη σε έναν γιγάντιο διάδρομο, και ο Μπάμπα Αγιούμπ δεν είχε παρά να τον ακολουθήσει. Περιπατούσε πίσω από τον δράκο σε έναν λαβύρινθο από διαδρόμους, η οροφή του καθενός έξιχνε σχεδόν τον συννεφιασμένο ουρανό, και ο καθένας στηριζόταν σε κολοσσιαίες κολόνες. Πέρασαν πολλές σκάλες και αίθουσες αρκετά μεγάλες για να χωρέσουν ολόκληρο το Μαϊντάν Σαμπζ. Συνέχισαν να περιπατούν μέχρι που στο τέλος ο δράκος οδήγησε τον Μπάμπα

Αγιούμπ σε μια τεράστια αίθουσα, στην άκρη της οποίας υπήρχε μια κουρτίνα.

»«Πλησίασε», του έκανε νόημα ο δράκος.

»Ο Μπάμπα Αγιούμπ στάθηκε δίπλα στον δράκο.

»Ο δράκος τράβηξε τις κουρτίνες. Πίσω υπήρχε ένα γυάλινο παράθυρο.

»Μέσα από το παράθυρο, ο Μπάμπα Αγιούμπ έσκυψε και είδε έναν γιγάντιο κήπο. Σειρές από κυπαρίσσια κύκλωναν τον κήπο, κάτω στο χώμα φύτρωναν λουλούδια όλων των χρωμάτων. Υπήρχαν λιμνούλες με γαλάζια πλακίδια, μαρμάρινες βεράντες και πυκνό πράσινο γρασίδι. Ο Μπάμπα Αγιούμπ είδε όμορφα σμιλεμένους φράχτες και σιντριβάνια να κελαρύζουν κάτω στη σκιά της δεντροστοιχίας. Ούτε σε τρεις ζωές δε φανταζόταν πως θα έβλεπε ένα τόσο όμορφο μέρος.

»Αλλά αυτό που τον έκανε να λυγίσει ήταν η θέα των παιδιών που έτρεχαν και έπαιζαν χαρούμενα στον κήπο. Κυνηγούσαν το ένα το άλλο μέσα στα μονοπάτια και γύρω από τα δέντρα. Έπαιζαν κρυφτό πίσω από τους φράχτες. Τα μάτια του Μπάμπα Αγιούμπ έψαξαν τα παιδιά και στο τέλος βρήκε αυτόν που έφαχνε. Να τος εκεί πέρα! Ο γιος του ο Κουάις, ζωντανός, και κάτι παραπάνω από καλά. Είχε ψηλώσει και τα μαλλιά του ήταν μακρύτερα απ' ό,τι ο πατέρας του θυμόταν. Φορούσε ένα όμορφο λευκό πουκάμισο πάνω από ένα ωραίο παντελόνι. Γελούσε χαρούμενα καθώς έτρεχε πίσω από τους δυο φίλους του.

»«Κουάις», ψιθύρισε ο Μπάμπα Αγιούμπ, η ανάσα του θόλωσε το τζάμι. Στη συνέχεια φώναξε το όνομα του γιου του.

»«Δεν μπορεί να σε ακούσει», είπε ο δράκος. «Ούτε να σε δει».

»Ο Μπάμπα Αγιούμπ άρχισε να πηδάει πάνω κάτω, κουνώντας τα χέρια του και χτυπώντας το τζάμι, μέχρι που ο δράκος, για άλλη μια φορά, τράβηξε τις κουρτίνες.

»«Δεν καταλαβαίνω», είπε ο Μπάμπα Αγιούμπ. «Νόμιζα...»

»«Αυτή είναι η ανταμοιβή σου», είπε ο δράκος.

»“Τι εννοείς; Εξήγησέ μου”, φώναξε ο Μπάμπα Αγιούμπ.

»“Σου έκανα ένα τεστ”.

»“Ένα τεστ;”

»“Ένα τεστ της αγάπης σου. Ήταν σκληρή δοκιμασία, το αναγνωρίζω, και δεν παραβλέπω το βαρύ τίμημα που έπρεπε να πληρώσεις. Αλλά το πέρασες. Αυτή είναι η ανταμοιβή σου. Και η δική του”.

»“Και αν δεν είχα διαλέξει;”, φώναξε ο Μπάμπα Αγιούμπ. “Αν είχα αρνηθεί το τεστ σου;”

»“Τότε όλα τα παιδιά σου θα είχαν χαθεί”, απάντησε ο δράκος, “επειδή θα ήταν ούτως ή άλλως καταδικασμένα, καθώς θα τα είχε μεγαλώσει ένας αδύναμος άνθρωπος. Ένας δειλός που θα προτιμούσε να τα δει όλα να πεθαίνουν από το να βαρύνει τη δική του συνείδηση. Λες πως δεν έχεις κουράγιο, αλλά εγώ διακρίνω το αντίθετο. Αυτό που έκανες, το βάσανο που δέχτηκες να φορτωθείς στους ώμους σου, χρειάζεται κουράγιο. Γι’ αυτόν τον λόγο, σε εκτιμώ”.

»Ο Μπάμπα Αγιούμπ τράβηξε αργά το δρεπάνι του, αλλά γλίστρησε από το χέρι του, έπεσε και χτύπησε το μαρμάρινο πάτωμα με δυνατό κρότο. Τα γόνατά του έτρεμαν και αναγκάστηκε να καθίσει.

»“Ο γιος σου δε σε θυμάται”, συνέχισε ο δράκος. “Αυτή είναι τώρα η ζωή του, και είδες με τα μάτια σου πως είναι ευτυχισμένος. Εδώ του παρέχονται τα καλύτερα φαγητά και ρούχα, φιλικά και με φροντίδα. Εκπαιδεύεται στις τέχνες, στα γράμματα και στις επιστήμες, στα φιλοσοφικά ρεύματα και στη φιλανθρωπία. Δεν του λείπει τίποτα. Κάποια μέρα, όταν γίνει άντρας, μπορεί να επιλέξει να φύγει, και θα είναι ελεύθερος να το κάνει. Υποψιάζομαι πως θα επηρεάσει πολλές ζωές με την ευγένειά του και θα προσφέρει χαρά σε όσους είναι παγιδευμένοι μέσα στη θλίψη”.

»“Θέλω να τον δω”, είπε ο Μπάμπα Αγιούμπ. “Θέλω να τον πάρω σπίτι”.

Σ' ένα χωριό στο Αφγανιστάν, δύο αδέρφια μεγαλώνουν χω-
ρίς τη μητέρα τους και βρίσκουν αποκούμπι ο ένας στον άλ-
λον. Για την τρίχρονη Παρί, ο Αμπντουλάχ είναι περισσό-
τερο σαν μητέρα παρά ο μεγαλύτερος αδελφός της. Για τον
δεκάχρονο Αμπντουλάχ, η Παρί είναι όλη του η ζωή. Όταν
ο πατέρας τους παίρνει την απόφαση να πουλήσει την Παρί
στους πλούσιους Βαχντάτι που μένουν στην Καμπούλ, τα
αδέρφια χωρίζουν.

Καθώς τα χρόνια περνούν, η Παρί ξεχνά το παρελθόν της και
κάποια στιγμή μετακομίζει στο Παρίσι μαζί με τη θετή μητέ-
ρα της. Ο Αμπντουλάχ παραμένει στο Αφγανιστάν και παλεύει
καθημερινά για να επιβιώσει, χωρίς ποτέ να καταφέρει να για-
τρέψει την πληγή του αποχωρισμού από την αδελφή του. Οι
δρόμοι τους θα διασταυρωθούν και πάλι αλλά θα είναι πια
πολύ αργά για να καλύψουν τον χαμένο χρόνο.

*Από την Καμπούλ στο Παρίσι και από το Σαν Φρανσίσκο
στην Τήνο, ξετυλίγεται η συγκινητική και αξέχαστη
ιστορία μιας οικογένειας, τα μέλη της οποίας αγαπούν,
μισούν, προδίδουν, τιμούν και θνσιάζονται.
Ένα μυθιστόρημα που μιλάει για το πώς νοιαζόμαστε
ο ένας για τον άλλον και πώς οι επιλογές που κάνουμε
επηρεάζουν τις επόμενες γενιές.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 13993

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η